

ЧАВДАР ЛИКОВ
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
ПИКУЕЛ

chitanka.info

Джон Пикуел уморено завърши последния скрипт, когато се сепна и без да иска разля кафето. Беше четири часа сутринта и половината Ню Йорк почиваше. Намираше се в дома си на една от уличките на Пето Авеню и не знаеше какво да прави с живота си. Изкарваше горе-долу прилични пари като програмист за никому неизвестна софтуерна компания, която кой знае защо печелеше добре и беше с високи акции. Имаше къде-къде по-добри предложения от HP и Microsoft, но Пикуел просто работеше по-малко време, за повече пари и половината от работата свършваща на изостаналия си смартфон, докато ядеше в близкия ресторант за бързо хранене. Не само, че го мързеше, ами допълнително животът го караше да го мързи повече. Да не говорим, че беше завършен боец, като преди това работеше като охранител и програмист на софтуер с подобна дейност, можеше да стреля и да се бие фантастично, дълги години в колежа по охрана. Но сега просто не му се занимаваше с това, печелеше добре и се чувстваше сигурен. Увлечен в безизходицата на розовото си настояще, Джон не усети как на вратата се звъни. Звънна се пак и Пикуел се сепна отново. Тръгна да отваря и видя, че няма никой. Когато се обръща, усети как нещо се забива в него и просто падна и започна да губи съзнание.

„Хлороформ“, мина мисъл през вече замъгления му мозък.

Събуди се след малко. Над себе си видя странница, която го гледаше. Беше очарователна с кестеняворуса коса.

— Защо ме стреляш, хубавице? — измърмори безнадеждно Пикуел.

— Важен си! — каза свойски тя, сякаш разбирайки от политика.

— Така е. Важен съм — отпаднало подхвърли Пикуел.

Изправи се. Разгледа я. Беше впечатляваща блондинка с леко азиатски черти на лицето. Бе облечена в елегантна дреха и приличаше на принцеса от холивудски фильм.

— Защо си тук? Какво искаш от мен? Да не искаш да завладееш света? — мащабно попита Пикуел.

— Не. Казвам се Алфимея. Знам, че изглежда тъпо, като в евтин фантастичен роман, но трябва да ми повярваш! Ти си най-големият хакер и умът ти е отворен към творчество — подхвана тя. — Роден си на кръгло число, 20-ти юни, и си един от най-силните хора на света.

Трябва да ми повярваш. Виж. — Подхвърли една кутийка на масата. — Това е Синорит.

Пикуел я хвана, натисна една от точиците и пред него изникнаха Ирак, Египет, после Никарагуа. Осъзна, че може да сменя изгледа на света със силата на мисълта си.

— Може ли да се махнем от тази планета? — недоволно каза Piкуел, сякаш се връща от сесия на ролева игра. — Би ми харесало да видя какво е отвъд... — и погледна дяволито, като че досега е обикалял в училище за магьосници.

— Да — каза мадамата. — Само, че трябва да бъда откровена с теб. 98% от планетите във вселената са населени от хора с планети, подобни на тукашната. Там няма нищо кой знае какво — отрони тя, като че това е краят на света.

— Останалите 2%... — с обреченост попита Piкуел.

— ... станалите 2% са фентъзи сетинги — каза естествено тя, сякаш „Властелинът на пръстените“ от Дж. Р. Р. Толкин е настолната ѝ книга.

— А „Star Wars“? А „Harry Potter“? — попита ентузиазирано Piкуел.

— Няма такива неща. Навсякъде има магия, Piкуел. Просто навсякъде се крият. Най-открито е в онези 2% — 12 планети — каза тя, като разгърна енциклопедия.

— Как изглеждат те? — попита изследователски Piкуел.

— Огромни са. Те са огромни планети, двеста пъти по-големи от земята. Там има всичко. И са свързани в обща пряка. Един вид може да се пътува само там. Няма смисъл да ходим другаде, Piкуел. Само във фентъзи световете можем да се справим в живота. И двамата сме магични и свързани.

— Ясно. Няма накъде да мърдаме — каза Piкуел, сякаш си поръчва кафе, но никой не го чува.

— Освен това, Piкуел, ти си от там. — Мацката се съсредоточи и вложи енергия. Piкуел ахна. Планетата беше огромна. Имаше даже динозаври, имаше тигри и лъвове, имаше всичко. Имаше магьосници, които летяха, имаше чудовищни твари, които нападаха с огън и бичове, приличащи на дяволи от средновековна икона. — Роден си на Липокания преди 35 години, Piкуел. — Тя показва негова снимка като

дете, как си играе с неестествен фикус и огромен лъв го ближе по лицето.

Пикуел се просълзи. Вътре в себе си разбра, че винаги се е чувствал не на място на Земята.

— Велико е. Какво друго мога да правя... — изрече Piкуел.

— Можеш да командаш елементите — Водата, Земята, Огъня, Метала и Въздуха. — Имаш таланта на Керацонин — висш духовник.

Пикуел се съсредоточи. Започна да отмества вазата, да пали свещите и да размества почвата в саксиите. Разбра, че наистина може много и че винаги е могъл да го прави, но винаги го е мързяло.

— Добре! Тръгваме! — бодро каза Piкуел, сякаш вечеря с дипломацията. Сложи изгледа на една средностатическа фентъзи планета гигант и проектира портал. Напусна Земята с огромно удовлетворение, знаейки, че животът му е друг и той е господар на собствената си съдба.

* * *

Световете на Улсес

— Къде сме? — попита отпаднало Piкуел.

— Светът на Улсес. Някъде, Piкуел. Планетите са огромни и са пълни с живот. Но не всичко си заслужава — каза тя, като че ли ходеше повече в библиотеки, отколкото на кино.

— Какво трябва да направим? — попита Piкуел с огромна доброта в гласа; откъде ли се беше взела? Междувременно се беше взел на сериозно и в малкия град вдигаше тук-там някой друг камък. Хората не обръщаха внимание, това беше част от ежедневието. Осъзна, че градът е близо до това, но 1 на всеки 10 000 обикаля с магия из планетата. Което пак беше огромна цифра, защото машабите бяха невероятни в сравнение с малката планета Земя, на която беше роден.

— Да спрем глобална война. Помни, че тези планети са дванайсет и обикалят в кръг, Piкуел. Казва се Липокания: това е, така да се каже, кръговидна мини вселена, на територията на самата вселена. — Още малко не сложи очилца.

— Добре де, една минидемонска война няма ли да подейства освежаващо на цялата цивилизация? — попита Piкуел с досада, сякаш

играе ролева игра на нощни смени с много кафета.

— Керацонините защитават цивилизацията. Вречени сме на каузата на добротата. Ние сме най-могъщите от магичните по света, така наречени „Вречени Теоао“. — Писала е енциклопедии „Земя“ за всяка една цивилизация. — До момента имаме значителен превес над другите, — че даже я е попълвала в крак с времето.

— Колко сме? — попита Пикуел с обреченост.

— 14 000 — каза Алфимея.

— Разбирам — отрони Пикуел. Цифрата все пак си заслужаваше.

— Другите колко са? — погледна той надясно.

— 400 miliona. Но един от нас се равнява на цяла орда от тях. Ти поне на няколко.

— Явно наистина съм силен! — бойко каза Пикуел, сякаш досега е белил картофи и се е справил чудесно. Усети се след малко, че наистина не бива да е толкова дързък и още малко не козирича пред Алфимея. — Какво ще правим? Как да спрем войната? Щом е толкова глобална, трябва да има никакви начини? — подсмръкна гробовно, като че утре ще четат некролог на Липокания.

— Атакуваме демонските твърдини! Мета-порталът е на 4 километра от тук — каза новаторски Алфимея.

— Отлично — каза тежко Пикуел. — Да вървим!

Двамата започнаха да левитират и тръгнаха към портала. След минути стигнаха. Пикуел успя да разгледа света междувременно. Имаше улично осветление, но не и компютри. Магически библиотеки и администрация, но никакви технологии. Така Пикуел и Алфимея се озоваха пред портала, и Пикуел разбра, че е в друг свят.

Световете на Кимизола

Този свят беше демонски. Двамата излетяха и направиха свръзка Премиеле, която беше като чиста линия между тях. Свързаха се и засипаха със светковици по демонската армия. Направи и плетеница и усети, как дърпа и разсипва милиони демони от най-различни ужаси на прах. Изглеждаше детински лесно, а демоните — детински тъпи. Пикуел се усети, че се прозява. Стовари огромна десница и влезна с Огън, Вода и Земя и ги разсипа на прах. Буквално за няколко минути Пикуел унищожи демонската армия на три планети.

— Видя ли?! Видя ли на какво ги направих?! — с огромно удоволствие каза Пикуел, като че ли е гледал новини, които са били изцяло позитивни.

— Фантастичен си Пикуел! Фантастичен! — каза Алфимея и впли устни в неговите. Пикуел се изненада, като че ли досега не е бил с момиче в живота си.

Докато седяха, Пикуел разгледа очароването на демонския свят. Планетата светеше в червено навсякъде, дотам че Марс изглеждаше бледорозова.

— Тук не е толкова лошо... — каза Пикуел замислено.

— Така е Джон... така е... — каза Алфимея.

— Те... имат ли нещо общо с Ада? — объркано попита той.

— Малко от тях... Ето онзи — посочи огромна биволска глава с пипала — примерно го водят за Естрехиле в Библията?

— Разбирам — каза изостанало Пикуел, сякаш до момента е живял като кореспондент на оня свят.

* * *

На следващия свят ги чакаше същото: огромна демонска армия, но тук Пикуел се затрудни и ги обградиха от всички страни. Пикуел и Алфимея се свързаха, но нещо пречеше и демоните ставаха по- силни с всяка изминалата минута.

— Там! — изкрештя той. — Там има воденичен камък!

Отнякъде се появиха двама души с роби.

— Велександрина! Чилиян! — извика Алфимея. — Атакувайте центъра!

Двамата новодошли се свързаха в примка и се включиха в нападението, като започнаха да разсипват армиите на прах, но те бяха всепогълщащи. Битката течеше, милиони демони ги засипваха от всички страни и Пикуел за пръв път осъзна, че може да загуби. Това беше краят на съществуванието, краят на живота, ако го допуснеха. Пикуел разбра: ако паднеше, те щяха да завземат вселената. Гмурна се и започна да ги разбива с камшици от Вода и Метал, легна върху пентаграмата, вложи цялото си тяло, сила и енергия и... нещо избухна.

Нешо, което унищожи всичко около него и го накара да загуби съзнание.

* * *

— Пикуел... събуди се, Велики... — чу нежен лазурен глас. Отвори очи, осъзна, че се намира на легло. Пред него беше жена със синя коса. Велександрина.

— Герой... такъв герой... — лепна му една целувка на челото.

Чилиян го гледаше с огромно уважение в очите. Джон се изправи и започна да се разкършва. Нешо в него се беше променило. Лицето му беше друго, а на гърдите му светеше същата пентаграма, която беше запечатал. Тогава той осъзна: Ад винаги щеше да има за онези, които съгрешаваха, но Пикуел контролираше живота и смъртта в онези твърдини, където тези изчадия живееха. Беше вложил енергията си и беше получил огромна сила в отплата. Можеше да казва дори кой да отиде в преизподнята и кой — не. Не че имаше голямо значение или пък той гореше от желание да го прави, но все пак беше категоричен удар върху нихилистичните нагласи на вселената, която обитаваше.

— Накъде сега?! — попита Джон с такава бодрост в гласа, като че ли е печелил навсякъде на хазарт, без да си дава зор да мисли числа.

— Демони — зачеркна Алфимея с вещината на счетоводител. Погледна го с огромна обич и го целуна по устните. Джон разбра, че е влюбен в Алфимея, и то открай време, още преди Барбара да го изостави и да му вземе къщата в Уисконсин.

— Следват дракони! — бодро каза Алфимея като модерна изследователка, сякаш Индиана Джоунс не стигаше.

— Да вървим! — още по-бодро удари Пикуел.

* * *

Световете на Артамра

Озоваха се в планета, която много приличаше на Улсес, но беше камерна динотопия. Имаше дракони — бели, черни, златни, сребърни,

зелени, сини, оранжеви. Отнякъде долетяха четири златни дракона. Пикуел се сащиса.

— Спокойно, Джон. Няма да ни наранят. Искат да се качиш върху един от тях. Трябва да ги яздим, за да можем да се бием с останалите срещу злите дракони и личове, които ги командват — каза Алфимея.

— Качи се върху мен, Господарю Отлеарзис! — каза едно от съществата с тежък баритон и такава естествена, всекидневна обич в гласа си, като че ли навсякъде из вселената щъкат други като него.

— Добре — каза с живец Пикуел, сякаш до сега е вадил дракони на втория ден и популацията му е била отлична. — Да вървим да раздадем мир на света! — отмерено възклика Джон, сякаш е посланик на добра воля.

Настаниха се върху драконите. Пикуел мислеше, че ще разгледат света, но осъзна, че няма време за подобни екскурзии. Директно grupata се хвърли и драконовата армия се изправи срещу драколичи и черни дракони. Пикуел немееше пред тях, но осъзна, че няма време да мисли позитивно. Армиите се сблъскаха във въздуха. Огромните същества ревяха и изтръгваха пламъци и черни светковици един срещу друг. Тогава Пикуел видя, че няколкостотин като него — Керацонини — се бият рамо до рамо с драконите срещу черните некроманти и техните драколичи. Битката вървеше оспорвано и Пикуел не знаеше колко време ще продължи така. Тогава се случи нещо неочаквано: драконите се разединиха от битката и всички кацнаха. Редиците се отделиха и една забулена фигура, която се отльчи напред:

— Нека дойде най-добрият! Нека се изправи срещу мен!

Без да му мисли Джон се удари в гърдите:

— Аз ще се изправя срещу теб!

Двамата се вплетоха в дуел и започнаха да разпръскват огнени топки и светковици около тях. Пикуел осъзна, че има достоен противник срещу себе си. Атакува с „фелистче“, но направи огледало от дясно, което беше директно порязано от забулената фигура. Битката се проточи. Светковици и огън бушуваха около тях и ту единият надделяваше, ту другият, но без значителен превес на един от двамата. Тогава съществото изрева и започна да размества пластовете на почвата. Пикуел извика — това щеше да раздроби драконовите империи и да разруши Липокания! Вложи стремето на гърдите и се

метна към господаря лич с меч. Онзи се опита да блокира, но Пикуел изрева и го разсече на две. Съществото се опита да се регенерира, но Пикуел събра последните остатъци от сила и го смачка. Това унищожи другите немъртви, които се бяха свързали с господаря лич. Драколичите се разпаднаха и изчезнаха от полезрението на останалите. Пикуел погледна наоколо като смъртник, след което кратко припадна в нечии ръце.

* * *

— Герой... — чу гласът на Алфимея. — Такъв герой... — замечтано измърмори тя.

Беше легнала до него и го беше прегърнала. Отвори очи. Тя го гледаше с такава обич и се усещаше такава доброта в гласа, че Джон забрави за проблемите, които преди имаше с Барбара.

Двамата след това се любиха и Пикуел се почувства като най-големия RPG-играч, разкарващ се с епик-герои.

— А сега? Сега накъде? — попита Джон, докато се обличаше, като че ли питаше дали да отидат в парка или да отскочат до мола.

— Световете на Такриозис... — каза Алфимея.

— Какво има там? — попита Джон с огромна жар в гласа, сякаш за пръв път празнуващ Великден.

— Там животът е като на нашата родна планета, Джон... — отрони Алфимея.

— Че и ти ли си от Земята? — алчно каза Пикуел.

— Терра 27 ли? Да, Джон, но го скрих от теб, защото знаех, че ще се възпротивиш и няма да ми повярваш. Там е нещо като космическа Space Opera, но всичко се прави с магията „Пикуел“; дори галактическите бази са конструирани със силата! Ще ти хареса! — каза Алфимея и свойски го целуна.

Двамата се хванаха за ръце, отвориха малката кутийка Синорит, проектираха портал и тръгнаха на следващата си мисия.

* * *

Световете на Такриозис

Пикуел се сащиса. Беше унicalно. Навсякъде хвърчаха импове с галактически моторетки и строяха огромни бази. Приличаха на огромни галактически концерни, планети в изумрудено настояще и животът изглеждаше странно лежерен, но и бяха различни и унicalни посвоему. Отнякъде изскочи някакъв симпатяга, облечен в кафяво-черни роби. Непознатият му се усмихна.

— Мастер Отлеарзис! — напето гръмна непознатият. — Аз съм Капитан Щорияндър! Чест и почитания, спасителю на Липокания! — каза той с огромна сигурност.

— Чест и почитания, Щорияндър — отвлечено каза Джон. — Каква ни е работата тук? — попита.

— Ние управляеме Липокания, Джон... — отмерено фалцира Щорияндър.

— В смисъл... Не разбирам. Тя не се ли управлява сама? — стратегически отхвърли Piкуел.

Тримата с Алфимея и Щорияндър се качиха на странен междугалактически кораб, приличаш на някои от интересните холивудски филми, които Piкуел гледаше.

— Така е, Джон, но ние имаме технологиите да го правим — каза с огромна жар в гласа.

— Трябва да се изправиш срещу Мастер Оноргикс, владетеля на Тъмната сила! — гръмна една жена до Щорияндър. Беше красива с червена коса и меки устни и плътни очи, облечена в елегантна униформа. Корабът наистина беше свръхмодерен и можеха да разгледат галактиките и небулите, но това беше сякаш свръх безинтересно за Piкуел, за когото последните 15 часа му се струваха цяла вечност. И от това Piкуел наистина се почувства стар, а нямаше още 35 години.

Корабът чертаеше пространството, а Piкуел се чувствуваше страшно изморен. И имаше защо. Беше оправил наполовина проблемите на вселената, а едвам го свърташе да си поръча пица, когато си спомни дупката, в която се намираше на Земята. Така без много приказки се озоваха на една бяла планета, на която имаше много сняг, но и вулканична пепел. Явно това е модерната планета на злодейте, реши наум Piкуел. После разбра, че Щорияндър го гледа скептично и разбра, че войнът пред него може да чете мисли. Групата

тръгна към скалиста местност, на която се развяваше самотен замък. Пикуел преглътна с досада. В този момент отвсякъде изскочиха войни с каски и бластери. Пикуел лежерно махна с ръка и бластерите се нажежиха и гръмнаха в ръцете на ползвателите им, убивайки ги на мига. Тръгна отмерено напред, махна с ръка и останалите зад него спряха. Пред него се появи огромна фигура с тъмно, черно лице и светещи, червени очи.

— Така... — изръмжа създанието. — Великият Отлеарзис се изправя срещу мен! — изръмжа Оноргикс.

Пикуел махна с ръка и мечът му изникна в ръцете му. Атакува, без да се замисля и без да се интересува дали онзи пред него има лазер или фото-очила. Двамата затащуваха и се биеха. Ту единият надделяваше, ту другият. Битката се проточи, финтове, лъжливи движения, всичко беше част от боя. В един момент той се подхълзна и падна. Оноргикс вдигна оръжието тържествуващо и Пикуел погледна смъртта в очите. Целият му живот мина сякаш на каданс пред него, когато в крайна сметка реши, че все пак му се живее. Тогава използва меча като опора и се завъртя около него, подсичайки Оноргикс през крака, със следващия удар му отсече главата. Нещо просто изригна от тъмното същество и удари Джон в гърдите. Както и преди, Пикуел загуби съзнание.

* * *

Светът на Чардонаия

Пикуел се събуди. Беше в ръцете на Алфимея, но гърдите го боляха повече от всякога. Нямаше и един работен ден в ангажиментите си и вече искаше да си вземе отпуска. Намираше се в някаква тясна уличка, която му напомняше на стария Ню Йорк.

— Къде сме?

— Центъра на Липокания, Джон — каза Алфимея, като че ли е докторка във всяка една минигалактическа империя. — Казва се Чардонаия — добави патетично Алфимея.

— Какво е характерното за този свят, Алфимея? — попита Пикуел, сякаш е бил щатен програмист на всяка една цивилизация.

— Обикновена е, Джон. Няма нищо... „фантастично“. Обикновена е — каза Алфимея толкова простишко, като че ли съобщаваше, че златната рибка е по-голяма от щуката.

— Какво търсим тук, Алфимея?

— Врагът — отговори му тя с глас, който предполагаше споделянето на голяма тайна.

— И как изглежда той? — попита Пикуел.

Алфимея не отговори. Двамата станаха и излязоха от уличката. Джон разбра, че излиза от безистен, много близък до Пето Авеню, където живееше. Преглътна и някак си усети носталгия. Хората тук бяха обикновени, забързани, нямаше магьосници и даже Алфимея му направи знак с ръка да мълчи. Градът беше спокоен, беше... просто град, нищо повече. Имаше автобуси, имаше дори полицаи и Пикуел разбра, че това наистина беше обикновен свят. Но пак беше центъра на Липокания. Двамата вървяха и не след дълго се озоваха в предградията на града — там, където бяха складовете и заводите.

— Ето ни. — Бутна с ръка стара метална врата, която беше нещо като преддверие към следващата порта. Джон погледна. Видя пред себе си малка врата и усети... гнева и мрака в мъжа, срещу когото щяха да се изправят. Събра смелост, затаи дъх и влезе през вратата.

Озоваха се в ниско подземие, чиято огромна площ бе боядисана в бяло. Явно доскоро е било склад, но по стените имаше човешки черепи и някакви ципи, които Джон разбра, че някога са били вътрешности на хора. Извади меча и лампата в склада светна.

— Така... Великият Отлеарзис се изправя срещу мен — каза карнавално мъжът и започна да ръкопляска.

Беше облечен в черно с везани цветни ивици по дрехата си. Косата му беше къдрива и почти бяла, но се усещаше някаква странна безвременност. Джон разбра, че мъжът пред него е много стар.

Алфимея му прошепна:

— Това е Сегерит. Той искаше да унищожи цялата Липокания. Владее този свят под масата и никой не знае, но иска да унищожи магията и цвета на Липокания... Ако... те убие...

— Ако ме убие, ще може да се изправи дори срещу Господа или други богове... Това ще е краят на света... — каза някак жизнерадостно Пикуел, като че ли обсъждаше борсови новини, които са изцяло позитивни.

Пикуел насочи меча си и изрева. Сегерит махна с ръка и се появиха дузина мъже с пистолети и ножове. Пикуел атакува. Мъжете крещяха и стреляха, но той бе по-бърз и ги насече за секунди. Изскочиха още и Пикуел продължи да ги реже без особени затруднения. Всичко, което беше минал до момента, го беше подготвило за този финален сблъсък. Беше минал едва един ден и Джон се беше заел да решава проблемите на цялата вселена. Затова и се справи без особени трудности. Накрая Сегерит директно скочи от втория етаж на склада. Двамата се наблюдаваха няколко секунди. Пикуел вдигна меча и се усмихна доволен. Съществото атакува и двамата затанцуваха. Финт от дясно, финт от ляво и Пикуел осъмна с разкъсана риза и раздрани панталони с две червени резки, които го накараха да извика. Започна да събира всичко, което животът го беше научил. Преди да стане програмист, беше охранител и пожарникар, което беше от полза. Съредоточи се, събра смелост и започна да атакува по-настъпително и внимателно. Двамата се биеха и надаваха леки викове от усилията, които полагаха. Пикуел не усети колко време е минало, но определено бяха повече от няколко минути. За негово нещастие отново се хълзна, и то в кръвта на един от копоите, които беше свалил. Беше се уморил от битката и наблюдаваше някак примирено Сегерит, изпуснал меча някъде настрани, който Сегерит бе изритал. Черното острие се впи под шията му. Алфимея проплака, но Пикуел гледаше Сегерит с червено-черните му очи, а кожата, златистобяла, придаваше на цялото му същество изражение на странна смес от омраза и болка.

— Мъртъв си, Пикуел! — изрева съществото и вдигна меча.

Пикуел затвори очи. Тогава се сети за една техника, която беше учен в колежа по охрана. Както седеше на земята на гладкия под, се завъртя на задните си части в посока на Сегерит. Това толкова изненада Властелина на Мрака, че той се спъна. В следващия момент Пикуел напипа меча си и докато Сегерит падаше, с един удар му отсече главата. Разразиха се светковици и фойерверки, които бълснаха Пикуел в гърдите и го накараха да вика. Последната мълния го удари и го отпрати някъде настрани и започна да преминава през стените. Усети се, че лети, когато извика:

— Алфимея! — и загуби съзнание.

* * *

— Събуди се, Джон... — чу познатия мъркащ глас на Алфимея.
— Събуди се, спасителю на Липокания! Велик си, любими! Велик! —
Усети как го прегръща и долови аромата на фантастичния й парфюм.

Отвори очи. Не вярваше — намираше се в апартамента си, близо до Пето Авеню. Гърдите го боляха, но пред него беше тайнствената кутийка „Синорит“, с която пътуваше.

— Това... истина ли беше... — попита отпаднало Пикуел.

— Според теб може ли да е другояче? — нахално го зашлели Алфимея. — Погледни в гърдите си, ако не вярваш!

Пикуел докосна гърдите си. Всичко, отделните светове, Липокания, всичко това беше истина! Гърдите му светеха и една звезда стоеше на тях — той беше Мастер Отлеарзис. После съмнително погледна Алфимея.

— Ами ти? Какво ще правиш? Няма ли да се върнеш обратно в Липокания? — попита я той със страх, че може да я загуби.

— Ще се омъжа за теб, Джон... — каза тя толкова естествено, като че ли до момента е сменила стотици мъже. — Ако ме приемеш, разбира се...

Пикуел захълца и после се съвзе. Приближи се до нея.

— Обичам те открай време, Алфимея! — Прегърна я и двамата се засмяха. — За мен ще е чест да съм ти съпруг!

ЕПИЛОГ

Пикуел се усмихна. Работата му спореше, бяха минали две години и Алфимея му беше родила прекрасни близначета. Жivotът в стария Ню Йорк беше станал по-смислен откогато и да е било. Ръката му зашари и докосна Синорита. Приключения винаги щеше да има и той винаги щеше да е там, където трябва. Това го радваше и го караше да се чувства жив. С това завесата се спусна и той остана това, което е. Спасител на вселената? Не, той беше просто Джон Пикуел и работеше като програмист.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.